

Malachus Timmorius

1502-1573

Magiër van Wraak

Hubertus Timmers

De Eerste Ontmoeting in 1561

De nacht hing zwaar over het platteland van Vlaanderen. De dorpen lagen in stilte, de straten verlaten, alsof de schaduwen zelfs de harten van de dorpingen hadden vastgegrepen. Pest en honger hadden hun tol geëist, en met elke ademhaling leek de lucht gevuld met de bittere geur van dood en ellende.

Malachus Timmorius, een eenvoudige man met een verleden vol ontberingen en verlies, liep die nacht door de bossen. Hij had de hoop verloren dat er iets goeds in de wereld bestond en sleepte zich verder, voortgedreven door woede en verbittering tegen de mensen die hem hadden verraden. Zijn vrouw en kinderen waren slachtoffer geworden van de honger en ziekte die de streek teisterden, en de dorpingen hadden hem van de oogst verstoten, beschuldigend dat hij “het ongeluk zelf” was. Hoe meer hij nadacht over hun harde woorden, hoe meer zijn binnenste zich vulde met een vurige haat.

Hij volgde een verlaten pad, zich amper bewust van de richting. De takken van de bomen bogen zich naar hem toe alsof ze een geheim wilden fluisteren, de nachtelijke dieren waren stil, en zelfs de wind leek te zwijgen. Toen, midden in die ijzingwekkende stilte, voelde Malachus een plotselinge kou, diep en allesomvattend. Het was geen gewone kou, zoals de kille nacht, maar een innerlijke ijzigheid die het bloed in zijn aderen leek te bevriezen.

Plotseling, midden in het pad, doemde een figuur op. Malachus deinsde terug, zijn adem stokte. De man voor hem droeg een lange mantel, zwart als de nacht, en hoewel zijn gezicht verborgen was in de schaduwen van een diepe kap, straalde er een intense kracht uit zijn gestalte. Het voelde alsof de duisternis zelf een lichaam had gekregen en zich voor hem had gematerialiseerd.

De vreemdeling bewoog zich niet, maar de lucht trilde om hem heen met een onzichtbare dreiging. Een stem klonk, laag en vol met een sinistere, haast betoverende kracht:

“Malachus, zoon van Vlaanderen, jij die leeft op een fundament van onrecht en verloren hoop... waarom ben je hier gekomen?”

Malachus wist niet hoe de man zijn naam kende. Zijn angst leek bijna verlamdend, maar ergens in zijn hart voelde hij dat deze verschijning geen gewone man was. De onrechtvaardigheid die zijn leven had gevuld, de dorpsoudsten die zijn familie hadden geweigerd te helpen, de burenen die hem hadden vervloekt – alles leek op dat moment zinloos. En toch voelde hij zich bij deze vreemdeling gehoord.

“Ik ben gekomen... zonder doel,” antwoordde hij, terwijl zijn stem zacht trilde. “Maar in mijn hart draag ik enkel wraak tegen hen die mij onrecht hebben aangedaan. Ze hebben me beroofd van mijn gezin, van mijn leven...” Zijn stem verloor zich in de nacht, maar hij voelde de ogen van de vreemdeling op hem rusten.

De figuur lachte zacht, een geluid dat door merg en been ging, als ijs dat in een rivier brak.

“Wat als ik je zeg dat er een weg is om wraak te nemen? Dat jouw pijn het zaad is van de wraak die ik zoek?”

Malachus aarzelde, zijn hart sloeg sneller. Hij kon de kou niet van zich afschudden, maar zijn verbitterde ziel voelde zich aangetrokken tot de woorden van de vreemdeling. “Wie... wie bent u?” vroeg hij uiteindelijk.

“Ik ben een verschijning uit het verleden,” antwoordde de demon, “ik ben de wraak die rechtzet wat anderen aanrichten. Ze noemen mij de Magiër van Wraak.” Terwijl hij dit zei, rees een donkere gloed op rondom zijn figuur, alsof de nacht zelf dieper werd in zijn aanwezigheid. “Ik ben hier om jou een keuze te geven, Malachus. Diepe pijn in jouw hart kan ik omzetten in iets tastbaars. Iets wat rechtzet wat jij als fout hebt ervaren.”

Malachus voelde de belofte in de woorden van de demon. Het klonk als de echo van de gerechtigheid die hij jarenlang had gezocht en nooit vond. “Hoe?” fluisterde hij, nauwelijks

hoorbaar.

“Jij draagt een brandend wrok in je hart, een zeldzaam geschenk voor hen die wraak durven te eisen,” zei de Magiër. “Ik zal jou de kracht geven om de vloeken te weven die recht doen aan jouw leed en verdriet. Wie jouw pad kruist en onrecht in hun ziel draagt, zal door jouw vloeken gestraft worden.”

Malachus voelde zijn keel verdrogen, een mengeling van angst en verlangen vulde hem. Hij knikte langzaam. In die duisternis, omringd door de demon en zijn belofte, voelde hij zich eindelijk gezien, alsof zijn wonden een stem kregen. En toen, als een echo door de nacht, hoorde hij de woorden van de demon door zijn ziel snijden:

“Vanaf dit moment ben jij een bewaarder van de vloeken. Neem dit geschenk aan, Malachus, maar weet... wraak is nooit zonder prijs.”

In een koude windvlaag leek de demon op te lossen in de lucht, maar in de hand van Malachus lag een zwart, eeuwenoud manuscript. Het boek voelde levend aan, alsof het de duisternis van de nacht in zich droeg, wachtend om zijn kracht vrij te laten.

Het Boek van Duisternis

Met de zwarte kaft koud in zijn hand en het gewicht van de demonische belofte in zijn ziel, keerde Malachus die nacht terug naar zijn eenvoudige, verlaten hut aan de rand van het dorp. Het boek voelde levend aan, alsof het ademde onder zijn vingers, met een stil, dreigend ritme dat in zijn handpalm leek te pulseren. Hij legde het op de houten tafel en schoof een klein, flikkerend kaarslicht dichterbij, terwijl hij de adem inhield en de kaft opende.

De bladzijden leken oud, maar onaangetast door tijd of verwerking. In het duistere schrift glinsterde een ondoordringende diepte, als een donkere spiegel die alle leed weerspiegelde. De eerste woorden leken als vanzelf op te lichten: **“Om te vervloeken, moet je begrijpen.”**

Malachus begreep onmiddellijk wat hij moest doen. Zijn ziel zou zich verbinden met de energieën van het boek. Zijn eerste taak was eenvoudig: hij moest de geheimen op de pagina's één voor één ontcijferen, zoals de demon hem had laten weten. Hij las verder, de woorden in zich opnemend alsof ze deel uitmaakten van een kracht die hij altijd in zichzelf had gevoeld maar nooit kon verklaren.

Het Ontwaken van de Eerste Vloek

Na uren van lezen en het ontrafelen van de duistere teksten voelde Malachus zich anders, alsof een sluier van onwetendheid langzaam van zijn geest werd verwijderd. Het boek leek een oude wijsheid met zich mee te dragen, maar ook een dodelijke kennis die hem de kracht zou geven om het onrecht te wreken.

Op een van de eerste pagina's stond een beschrijving van een vloek genaamd **De Koude Greep** – een vloek die de ziel van het slachtoffer zou verzwakken, hen met een ijzige kou zou omhullen, die steeds dieper en dodelijker in hun wezen zou doordringen. Malachus hoefde enkel de naam van zijn slachtoffer te visualiseren en de woorden van de vloek uit te spreken terwijl hij zich hun zonde herinnerde.

Hij zag het gezicht van een dorpsbewoner voor zich die zijn familie had geweigerd voedsel te geven in de koudste wintermaanden, met bittere gevolgen. Malachus' mond vormde de woorden, de vloek rolde van zijn tong als een ongrijpbare mist en vulde de ruimte met een merkwaardige, ijzige lucht. Die nacht viel Malachus in een diepe slaap, waarin hij droomde van donkere schaduwen die zich over het dorp verspreidden.

Het Boek Breidt Zich Uit

Elke nacht ontgrendelde Malachus nieuwe vloeken en oude, vergeten magie die door de eeuwen heen waren verzameld in het demonische manuscript. De vloeken in het boek leken bijna eindeloos: de ene pagina toonde spreuken om ziekte te verspreiden, een andere om het slachtoffer in een constante staat van angst en wanhoop te houden. Iedere vloek kwam met zijn eigen mystieke symbolen, alsook waarschuwingen die Malachus waarschuwden voor de prijs van de vloek. Het boek straalde een duistere aantrekkingskracht uit, die hem steeds dieper de schaduw in trok.

Hij leerde over **De Slopende Schaduw**, een vloek die sluimerende vermoeidheid over het lichaam van het slachtoffer legde, zodat ze zich steeds zwakker voelden bij de kleinste activiteiten. Maar hoe meer hij de vloeken gebruikte, hoe sterker hij zich voelde – alsof hij kracht putte uit de kwellingen van anderen.

De tijd begon zijn betekenis te verliezen voor Malachus. Elke nacht zat hij gekromd over de bladzijden, en hoe verder hij las, hoe meer het boek zich openbaarde. Hij ontdekte dat het zich uitbreidde, alsof het zijn gedachten las en nieuwe vloeken toonde die precies aansloten bij zijn diepste verlangens om onrecht te straffen.

De Eerste Gevolgen

Niet lang nadat Malachus zijn eerste vloeken uitsprak, bereikten geruchten hem. Mensen in het dorp begonnen te fluisteren over onverwachte sterfgevallen en de vreemde, onverklaarbare kwalen die sommigen troffen. Eén van de dorpsoudsten, die Malachus eens beschuldigd had van hekserij, werd plots getroffen door een ondraaglijke hoofdpijn die niet wegging, zelfs niet na dagen van lijden. Malachus herkende de werking van **De Naald van Spijt**, een vloek die hij de nacht ervoor had uitgesproken.

De kennis dat hij zulke macht bezat, vervulde hem met een morbide tevredenheid, maar ook met een nieuwe honger. Hij voelde een bijna extatische kracht als hij de vloeken uitsprak, als een kunstenaar die zijn meesterwerk creëerde. De vloeken die hij ontwierp, waren nu verfijnder, gevaarlijker. En elke keer dat hij een nieuwe spreuk in het boek ontdekte, voelde het alsof het boek hem een nieuw stukje van zijn eigen duistere natuur onthulde.

De Prijs van Macht

Met de kracht van het boek kwam ook een ongeziene tol. Hoewel Malachus' wraakzucht zijn geest in stand hield, voelde hij ook een toenemende kilte. Soms, wanneer hij de zinnen van een vloek uitsprak, ervaarde hij een steek van pijn, alsof de demonische krachten in het boek ook zijn eigen ziel eisten.

Hij las verder in het boek en ontdekte een waarschuwende passage die hij tot dusver had gemist: **“De wrekende magiër raakt nooit geheel ongeschonden uit het duister.”** Deze woorden, met een dreigende eenvoud opgeschreven, voelden als een waarschuwing die niet slechts voor het effect was bedoeld.

Malachus negeerde de waarschuwingen. Zijn verlangen naar vergelding, zijn zucht naar rechtvaardigheid, was te sterk. Wat zou zijn eigen ziel betekenen, als hij slechts die kracht kon bezitten om het lot van zijn vijanden te beheersen?

De Eerste Verbinding met de Demon

Op een nacht, toen hij zich verdiepte in een complexere vloek, **Het Roestend Hart** – een spreuk die het slachtoffer zou treffen met gevoelens van angst en een haperend hart – leek het alsof het boek hem letterlijk opslokte. De kaarsen flikkerden en doofden plotseling uit, en een koude duisternis omringde hem, zwaarder dan ooit.

Malachus voelde de aanwezigheid van iets oud en kwaadaardig in de kamer. De lucht trilde, en in de schaduwen herkende hij het silhouet van de demon die hem het boek had geschonken. De demonische ogen glinsterden en zijn stem was een fluistering die de stilte doorbrak.

“Malachus, mijn trouwe leerling,” sprak de demon. “Ik zie dat je de kennis hebt omarmd, maar weet dit: met elk woord dat je leest en iedere vloek die je uitspreekt, raak je steeds meer verbonden met dit boek en mijn wil. Jij wordt mijn gereedschap, en ik jouw meester.”

Malachus wilde protesteren, maar iets in zijn binnenste weerhield hem. Het boek leek zich als een keten om zijn ziel te wikkelen, en hij beseftte dat zijn verlangen naar wraak hem vastgebonden had aan de demon. Maar de demon beloofde hem meer macht, kracht die hem het wapen zou geven om nog grotere vijanden te vernietigen.

Malachus als Magiër van Wraak

Met de dagen die verstreken, werd Malachus niet langer een eenvoudige man. Hij werd de Magiër van Wraak, een naam die door het land fluisterend werd uitgesproken, zoals een vloek die men liever niet hardop zegt. Zijn vloeken troffen het ene dorp na het andere. Dorpsoudsten, priesters en edelen die dachten boven de wet te staan, kwamen plotseling tot hun einde, getroffen door onverklaarbare ziekten en mysterieuze rampen. Iedereen voelde de schaduw van Malachus' vloeken, en het land leek te beven onder zijn macht.

Maar naarmate zijn wraak zich uitbreidde, groeide ook de schaduw van de demon over hem heen. Hij was nu niet langer zijn eigen meester; hij was verbonden aan het boek, en de demon voedde zich aan zijn haat en woede, waardoor Malachus' eigen ziel steeds verder verdonkerde. In de stilte van de nacht hoorde hij de woorden van de demon, fluisterend in zijn oren, zoals een koortsige droom die hem aanspoorde om zijn doel te voltooien.

Malachus wist dat er geen weg terug was. De demon had hem het pad gewezen, en hij had dat pad gekozen, met volle overgave en zonder spijt. Hij zou doorgaan, tot het einde – tot de dag dat er niets en niemand meer was om te vervloeken.

Naarmate de jaren verstreken, begon Malachus' lichaam zijn tol te eisen. Hij voelde de tekenen van ouderdom, de rimpels op zijn huid die de sporen van zijn leven vertelden. In 1573, met de winter die zijn intrede deed, voelde Malachus de laatste uitputting van zijn leven. Hij was een man die ooit had gevochten tegen onrecht, maar nu slechts een schim was van wie hij ooit was geweest.

Op een koude, grijze ochtend overleed Malachus, niet met een schreeuw van woede of een laatste vloek, maar met een stille zucht die de ruimte vulde met de laatste adem van een man die zijn hele leven had gewijd aan de duisternis.

De dorpsbewoners, nu ouder en wijzer, besloten hem met respect te begraven, samen met het demonische boek dat hem zoveel had gegeven, maar ook had ontnomen. Ze legden hem te rusten in de oude begraafplaats van Wervik, waar de aarde dicht bij de geschiedenis van de demon bleef, als een stille getuige van de kracht en de tragedie die zich in hun midden had afgespeeld.

De grafsteen die voor hem werd geplaatst, droeg slechts één naam: **Malachus Timmorius – De Magiër van Wraak**. En terwijl de jaren verstrijken, blijven de verhalen over de man die het onrecht bestreed, door de generaties heen weerklinken. De legende van Malachus leeft voort, als een herinnering aan de verleidingen van wraak en de schaduwzijde van de menselijke ziel.

Het demonische boek, begraven in de schaduw van zijn graf, bleef wachten. Wachtend op de volgende ziel die de donkere woorden zou ontgrendelen, wachtend op de volgende magiër die zijn macht zou willen aanroepen, in de hoop om het verleden te verzoenen, maar die uiteindelijk misschien zal vervallen in dezelfde val van onmetelijke duisternis die Malachus ooit had gekend.

Malachus Timmorius 1502-1573

HUBERTUS TIMMERS BOOKS

<http://www.hubertustimmers.be/>